

Въ туй врѣме живѣлъ въ блиското село сивиятъ едъръ котакъ — Песоглавчо. Той билъ страшенъ разбойникъ: ту млѣкото ще излочи, ту сиренето ще изяде, ту пилетата ще разкъса. . .

Разсърдилъ се господарьтъ му. Завързалъ го въ една торба, занесълъ го далечъ въ гората, натупалъ го съ единъ прѣтъ и го оставилъ полумъртавъ.

Съживилъ се по едно врѣме нашиятъ Песоглавецъ и тръгналъ изъ гората, кждѣто му очи видятъ. Понахранилъ се, пооправилъ се и почналъ смѣло да прѣстѣпя. Ето на срѣща му кума Лиса.

— Кажи ми ти, Юнако, какъвъ си, отъ гдѣ идешъ и кждѣ огивашъ, боязливо го пита тя.

Разказълъ ѝ Песоглавчо своята история. — Ахъ, ти миличкий войводо! Такъва юнакъ азъ отъ кога търся. Хайде стани ми годе-никъ, а азъ ще ти бжда годеница!“

— Хайде!

Тѣ заживѣли другарски.

Отъ Зеленогоровъ.

